

„Apie dabartinį momentą“ № 1 (112), kovas 2014 metų

„Ihr kampf“¹ prieš žmogiškumą

1. Kas yra Ukraina šiandien?

Ar nežinojo jis, kad Dievas viską mato? Taigi ne!
Jeigu jis nesusilaikys, Mes sučiupsime jį už kuodą
— kuodą melagingą, nuodėmingą.

Koranas, sura 96, 14 — 16.

Pradėsime nuo to, kad iki 1917 m. Ukrainos valstybingumo ir valstybės istorijoje nebuvo. Tai, kas buvo Sečėje, savyje nešė tik prielaidas tam, kad tapti valstybe, bet ištiso valstybingumo užduočių spektro nesprendė, ir todėl ieškojo kitų valstybių prieglobsčio: Lenkijos, Rusijos, Švedijos. Jeigu neimti domėn Petliūros ir kitų „het-manų“ marionetinio valstybingumo porevoliucinio pilietinio karo laikų, tai pirmasis patvarus Ukrainos valstybingumas atsirado Tarybiniu periodu, ir buvo sukurta J.V. Stalinui vadovaujant, kaip ir daugybės kitų TSRS tautų valstybingumas.

„Nepriklausomos“ patirties efektyvus, *suverenaus visais aspektais pilnos valdymo funkcijos realizavimo*², Ukrainos valstybingumo per 23 posttarybinius metus nesudaryta, ir, sprendžiant iš „maidano“ aktyvistų ir jų oponentų veiksmų ir neveiknumo, artimiausiu laiku jo (valstybingumo) atsiradimas nenumatomas. Priežastys paprastos: tai reikalauja žmonių visuomenės egzistavimo visų šešių kategorijų (jų sąryšyje) objektyvių dėsnių žinojimo³ ir valstybingumo statybos ir politikos sudarymo jų pagrindu, bet būtent tai yra — už visų apsigovusių posttarybinių režimų, už visokio plauko opozicijų ir mokslo patarėjų interesų ribų.

Be to, šalis, kurios himnas prasideda žodžiais „Ще не вмерла України і слава, і воля...“⁴, pasmerkta nuolat gyventi „ant mirties slenkščio“: visas toliau esantis tekstas, kuriame iš tikro yra kūrybinis komponentas, neturi reikšmės po tokios įžangos — tokios yra žmonių psichikos teksto suvokimo ypatybės ir tokia yra „žodžio magija“.

Pakeisti dabartinį himną kažkuo kitu, matriciniai-egregorialiai programuojančiu ateityje gerų idealų įgyvendinimą, jeigu toliau keisti tikrąją istoriją išmisiais apie savo didžią praeitį „Ukrainos gaublį“ ir „senovinius ukrus“, atnešusius civilizacijos šviesą visoms kitoms tautoms — nepavyks, nes šitiems išmisiais apie praeitį atitinka gyvybiškai nepagrįstos svajos apie ateitį.

Ukrainos istorinė tiesa trumpame išdėstyme skiriasi nuo „svidomiškų“⁵ mitų. Iš tikrųjų „Kijevas — rusiškų miestų motina“. Bet dabartiniai Ukrainos gyventojai su tuo nieko bendro neturi, kadangi visas Kijevo pasakėčių ciklas buvo surašytas Rusijos šiaurėje. Priežastis paprasta: po Batyjaus antplūdžio gyventi dabartinės Ukrainos teritorijoje kelių dešimtmečių bėgyje buvo neįmanoma dėl nuolatinių antpuolių, dėl ko išlikusieji senbuviai išėjo į laisvasias žemes į šiaurę nuo Ladogos ir Onegos ir išnešė su savimi epą, kurį išsaugojo iki XIX amžiaus, kada jis ir buvo surašytas tautosakininkais. Po to, kai

¹ „Ihr Kampf“ (vokiečių) — „Jų kova“.

² Žr. VP TSRS darbą „Sociologijos pagrindai“, t. 1.

³ Žr. VP TSRS analitinį straipsnį „Valdžia Rusijoje ir Rusija: praleistos galimybės ir aktualios galimybės ...“ iš serijos „Apie dabartinį momentą“ № 4 (111), lapkritis 2013 metų, 2 skyrius „Valstybinės valdžios sakralumas: praityje, dabartyje ir ateityje ...“.

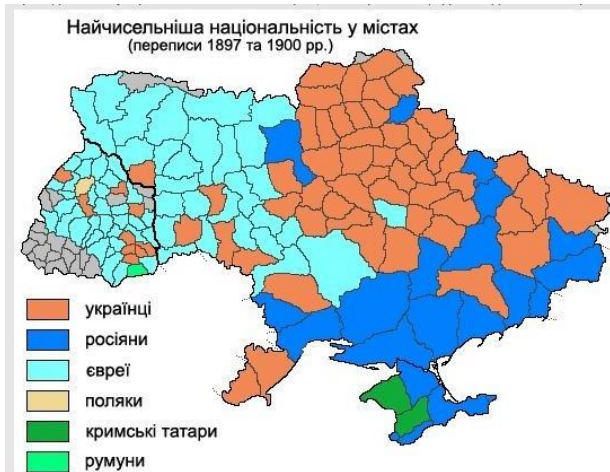
⁴ Tekstas ir vertimas į lietuvių kalbą žr.: http://lt.wikipedia.org/wiki/Ukrainos_himnas.

⁵ Sąvoka atsirado Ukrainos nepriklausomybės šalininkų terpėje, kurie dažnai savo darbuose orientavosi į „tautinės savimonės“ Ukrainoje kėlimą.

„Svidomyj“ ukrainiečių kalboje reiškia – „nepriklausomas“ (kaip ir „nezaležnyj“), tačiau Ukrainos laisvei įgavus absurdiškmo požymius šitas žodis tapo žargonizmu ir vartojamas absurdui apibūdinti, tokiu būdu „svidomyj“ labiau suprantamas kaip „apsėstas“.

Kaip įprasta, nors ne visada etiketė „Svidomyj“ turi ironijos, sarkazmo ir paniekos atspalvius. Nežiūrint į tai, vieno lankomiausių Ukrainos interneto portalų „Ukrainskaja pravda“ apklausos duomenimis, dauguma balsavusių vartotojų nelaiko žodžio „svidomyj“ įžeidimu.

ordos perėjo prie sėsiaus gyvenimo būdo, sąlygos pasikeitė, ir dabartinės centrinės Ukrainos teritorijoje vėl prasidėjo apgyvendinimas tame tarpe ir dėl gyventojų atsikraustančių iš gretimų žemių. Dėl to, gana žymi dalis dabartinės ukrainiečių kalbos šaknų — identiška lenkiškoms šaknims, o „Hej, sakalai!“ — tautinė ukrainiečių ir lenkų daina. Netgi dabartinis Ukrainos himnas susišaukia su „Dombrovskio maršo“ — Lenkijos himno žodžiais (jo pirmoji eilutė: „Jeszcze Polska nie zginęła...“¹ — „Lenkija dar nepragaišo (neišnyko) ...“). Teritorija, iš kur prasidėjo nesusiformavusi iki šių dienų ukrainiečių etnogenezė, — tai Zaporožės Sečės žemės. Prie to reikia pridurti, kad nemaža dalis dokumentų iš Sečės archyvų, po Perejaslavlio rados atsiradusi Maskvoje, surašyta hebrajų kalba²: chazarai, su savo siekiu kurti „Pasaulinį kaganatą“, nedingo iš istorijos be pėdsakų. Po to, kai įvyko Perejaslavlio rada, Ukraina buvo Rusijos sudėtyje, ir jos teritorija augo dėl ukrainiečių apsigyvendinimo žemėse, kurios patekdavo į Rusijos sudėtį imperinės politikos dėka.

Памятники тоталитарного режима на Украине

Ukraina kaip yra: iš kairės — tautybių skirtingose regionuose dominavimas XX a. pradžioje ;
iš dešinės — teritorijų prijungimas nuo 1654 m. iki esamojo laiko.

Trys labiausiai reikšmingi dabartinės Ukrainos teritorijos prijungimai:

- Po Rusijos ir Turkijos karų Jekaterinos II laikais Juodosios jūros pakrantės juosta apytikriai nuo Dunojaus iki Kubanės atiteko Rusijai ir gavo pavadinimą Novorosija, kuris išliko iki XIX amžiaus pabaigos (Novorosijsko miestas Kaukazo pakrantėje; S.J.Vitte baigė Novorosijsko universitetą, kuris buvo Odesoje, — šitie vardai kilo iš šio pavadinimo, suteikto naujoms žemėms, įėjusioms į imperijos sudėtį). Po to Novorosijos žemės, tapusios daugiatautės Rusijos dalimi, buvo apgyvendinamos *tame tarpe ir ukrainiečiais* — tose jos regionuose, kurie ribojosi su ukrainiečių etnogenezės židiniu. Bogdano Chmelnickio laikais, teritorijos į pietus nuo tuometinės Sečės iki Juodosios jūros buvo vadinamos „Laukinis laukas“ ir Sečės nuosavų jėgų neužteko tam, kad įtraukti jas į savo sudėtį ir užtikrinti saugų gyvenimą.

¹ Žodžio magija veikia ir ten: Lenkijos nėra tarp Europos sąjungos klestinčių šalių ir nėra gerbiama jo tautose ir visų pirmą — kaimynais, kurie po sienų atidarymo susidūrė su automobilių ir žemės ūkio technikos vagystėmis lenkais.

² „1681 metais Krymo chano Achmado Kalgos patarėjas parašė „gedulą“ Lenkijos pasiuntiniui Pesočinskiui, skusdamasis, kad Padnėprės kazokai užpuldinėja Krymą. Pesočinskis atsakė, kad kazokai nebuvo Lenkijos karaliaus pavaldiniai, ir kad karalius negali atsakyti už „visų tikėjimų atstovų“ — lenkų, moskalių, valachų, turkų, totorių ir žydų, kurie buvo tarp jų, veiksmus. Joelio Sarkeso dokumente yra užuomina apie kazoką „didvyrio-palaiminimo“, kuris kovojo kartu su kazokais prieš moskalius, ir apie Iļjašą Karaimovičių, kuris buvo vienas iš karininkų ir tapo rejestrinių kazokų seniūnu po mirties bausmės įvykdytos Pavliukui.

1930 m. didelis kiekis dokumentų hebrajų kalba rado istorikas ir filologas Saulas Borovojus Zaporožės Sečės archyvuose, išsaugotuose Maskvoje. Šitie dokumentai pasakojo apie Zaporožės Sečės išorinius finansinius reikalus ir liudija ne tik apie žydų dalyvavimą aukščiausiuose kazokų visuomenės sluoksniuose, bet ir apie pulkus, kuriuose tarnavo didelis žydų skaičius. Ši medžiaga tapo pagrindu Borovojaus daktaro disertacijai, apgintai Odesoje 1940 metais. Jos pirmos dvi dalys buvo atspausdintos 1940 metais Leningrade, ir 1941 metais Maskvoje. Trečia dalis nebuvo atspausdinta dėl antisemitizmo klimato, kuris nusistovėjo TSRS po antrojo pasaulinio karo.

Senosiose dūmose kobzariai prisiminėdavo žydų kilmės pulkininką Matvėjų Boruchovičių (1647). Kitos kazokų pavardės, liudijančios apie žydišką kilmę — Gercik, Osipov-Perechrest, Kryžanovskij, Markėvič, Markovič ir kt. (<http://dandorfman.livejournal.com/111391.html>, ištaisytos ortografinės klaidos).

«Ihr kampf» prieš žmogiškumą

- Po Rusijos imperijos kracho kai kurios „Didžiosios Dono kariuomenės“ („Всевеликого войска донского“) žemės, dėl kazokijos kaip luomo panaikinimo, buvo perduotos Ukrainos administraciniam valdymui, po ko dalis šių teritorijų senbuvių buvo surašyti „ukrainiečiais“ ir toliau buvo priverstiniai ukrainizuojami (atitinkamai: kadangi mairančiai sunaikino V.I. Lenino paminklus, būtų buvę garbinga taip pat atsisakyti ir žemės, perduotos Ukrainai jam valdant, ir sunaikinti Dnepro hidroelektrinę, pavadintą V.I. Lenino vardu).
- 1954 m. Krymas, Didžiojo Tėvynės karo pasėkoje išvalytas nuo Krymo totorių (tai atskira tema) ir apgyvendintas daugiausia etninių didžiarusių, buvo perduotas Ukrainai.¹

Ukrainos regionų gyventojų etninė sudėtis yra įvairi, kas pasireiškia taip vadinamo „ukrainietiško mentaliteto“ ypatume, kiekviename iš jų, ir netgi tarp tų, kieno gimtoji kalba yra — ukrainiečių, jau nekalbant apie tai, kad rusakalbių ukrainiečių mentalitetas taip pat turi savitumą visuose šiuolaikinės Ukrainos regionuose ir taip pat skiriasi nuo nevienalyčio didžiarusių mentaliteto skirtinguose Rusijos regionuose.

Viso šito fone Stepano Banderos ir Ukrainiečių sukilėlių armijos idėjų tęsėjai, atsidūrusieji Tarybinės Ukrainos sudėtyje žlugus „panskai Polskai“ 1939 m., „tikraisiais ukrainiečiais“ laiko tik save. Visi kiti, jų požiūriu — „недоукраинцы“ (nepilnai ukrainiečiai), kuriuos reikia priverstinai „daukruinizuoti“², arba etniškai svetimi, kurie turi būti išvyti arba sunaikinti.

Be to, tam tikra dalis Zaporozės kazokų po Sečės panaikinimo Jekaterinos II valdymo laiku, kad išsaugoti savo kazokų statusą, persikėlė iš Ukrainos į Kubanę, kur įkūrė Juodosios jūros kazokų kariuomenę (liaudiškai — kubaniečiai). Dėl šių priežasčių „zapadencai“ Juodosios jūros kazokų kariuomenės žemes taip pat laiko Ukrainos teritorija, nors pačius kubaniečius priskiria prie antrarūšių ukrainiečių, kadangi jų kalba ir kultūra įgavo savitumą, išskiriantį juos iš Zaporozės kazokų Sečės pradinės kultūros ir kalbos, o per visą Juodosios jūros kazokų kariuomenės egzistavimo laikotarpį būta mišrių santuokų tarp ukrainiečių ir kitų vietinių tautų atstovų. Nepaisant to, Ukrainos nacistai taip pat pretenduoja³ ir į aplinkines Kubanės žemes.

Tačiau remiantis „zapadencų“ „logika“, ir Kamčiatka, ir žemės prie Amūro upės, ir Primorės kraštas — taip pat yra Ukrainos teritorija, kadangi admiralas V.S.Zavojko (1810 — 1898) buvo karinis Kamčiatkos gubernatorius nuo 1850 iki 1855 m. ir jam vadovaujant buvo sutriuškintas anglų-prancūzų desantas, mėginęs dislokuotis Kamčiatkos Petropavlovske rugpjūtį – rugsėjį 1854 m. bandant atskirti Kamčiatką nuo Rusijos; o po Kamčiatkos evakavimo 1855 m. — V.S.Zavojko užsiėminėjo dabartinių žemių prie Amūro upės ir Primorės krašto (Nikolajevskas prie Amūro, Vladivostokas) gerove, tuo metu kai „zapadencų“ požiūriu, tų vietų gyventojai buvo „visiški laukiniai“.

Tai nacizmas. Ir šis nacizmas išreikštas Ukrainos valstybinio himno žodžiais: «Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці» (Tapsime ponais ir mes, broliai, savame krašte). Sugretinus šią himno idėją su realybe, jeigu kažkas nori būti ponu, tuomet kažkam kitam jis paskiria tarnautojo-belaivio likimą. Kadangi himne nėra ne žodžio apie daugiatautę Ukrainos gyventojų sudėtį, o valstybinė kalba — vienintelė ukrainiečių, tai tarnautojais-belaiviais, patarnaujančiais ponams — „tikriesiems ukrainiečiams“, turi tapti tie, kurie neatitinka tam tikrų standartų patvirtinančių priklausimą „tikriesiems ukrainiečiams“. Taip, realizuodama paveldėtą iš chazarų ir didžialenkios šlėktos polinkį į nacizmą, Aukštoji Rada L.Kučmos teikimu įteisino himną «Ще не вмерла...» (Dar nenumirė...) su visais jo paskelbimų ir nutylėjimų niuansais, tame tarpe ir rusofobija, kaip neatsiejamu valstybinės politikos komponentu⁴.

¹ Kiek juridškai pagrįstas potarybinės Ukrainos teritorinis vientisumas su tokią priešistorę, — atviras klausimas dėl to, kad TSRS valstybingumo sunaikinimas ir jos teritorijos suskaidymas nebuvo nepriekaištingai juridškai apiformintas. Jeigu liberalai, griauantis TSRS, laikytusi visų įstatymų ir etikos neleidžiančios meluoti, — tai jie nesugebėtu sugriauti TSRS su visiais iš šiuo fakto išplaukiančiomis politinėmis ir juridinėmis (tame tarpe ir tarptautinės teisės) pasekmėmis.

² Lenkiškų nacistų požiūriu šie „tikri ukrainiečiai“, kaip ir visi kiti ukrainiečiai, — „недополяки“ (nepilnai lenkai), kuriuos reikia „дополонизировать“ (galutinai sulenkinti), o pasipriešinančius (besipriešinančius) — išnaikinti.

³ Žr. „Mitingas Kubanės įsavinimo ukrainietiškais kazokais 221-ą metinių minėjimo proga“:

http://www.youtube.com/watch?v=AjxW_tdQNe8#aid=P-BMAkbu4gA.

⁴ Vienas iš nutylėjimų tame, kad dabartinio Ukrainos himno pagrindas — Pavlo Platonovičiaus Čiubinskio (1839 – 1881) tekstas, kuriame yra tokie žodžiai: „Ой, Богдане, Богдане, славний наш гетьмане, На-що віддавь Україну москалям поганим?!“ (Oi, Bogdane, Bogdane, šlovingas mūsų hetmane, Kam atidavei Ukrainą bjauriems maskoliams?!»)

Bet kadangi vientisos ukrainiečių tautos posttarybinės Ukrainos teritorijoje nėra, tai iki tol, kol busimos ukrainiečių tautos etnogenezė nepasibaigs, Ukrainos skilimo prielaidos liks, nes vienintelis susivienijimo faktorius iš esmės daugiatautės Ukrainos visuomenės tai — valstybės politika, kuri kiekvienas Ukrainos gyventojas, netgi etnis negras, ar kinas¹, pripažintų išreiškiančia jo gyvenimiškus ir politinius interesus.

Ukrainietiškas kaip jis yra:

Eiti po tarybine padalinio vėliava,
giedant Ukrainos himną,
su šūkiu „Amerika su mumis!“,
ir „nepriklausomų“ žurnalistų palyda.

Tačiau tokia politika nėra įmanoma de-fakto daugiatautei valstybei, kurios valdantysis „elitas“ užsikrėtęs nacizmu ir kurios himnas išreiškia nacizmo idėjas.

Todėl posttarybinis ukrainietiškas valstybingumas nesugebėjo pasiūlyti žmonėms būtent tokios politikos, kas ir atvedė prie jo žlugimo². Nežiūrint į tai, kad *Ukraina buvo vienintele TSRS respublika (išskyrus RTFSR), kurios ekonomika galėjo aprūpinti visuomeninį vystymąsi savarankiškos valstybės režimu, tačiau su viena pastaba — esant adekvačiam socialinės-ekonominės sistemos valdymui.*

Ir kol daugianacionalinė Ukrainos tauta nesugebės pagimdyti valstybinės valdžios, užtikrinančios tokią politiką, kurią kiekvienas sąžiningas Ukrainos darbininkas, nepriklausomai nuo etninės kilmės ir nacionalinio suvokimo, priimtu kaip savo, —

valstybingumas Ukrainoje turės tendenciją žlugti, o Ukrainos valstybė — tendenciją subyrėti.

Tuo galima būtų ir apsiriboti, jeigu mайдanas ir jo pasekmės būtų tikrai Ukrainos vidinis reikalas.

Kaip pareiškė vienas iš „Dešiniojo sektoriaus“ aktyvistų:

„— Geriausia sukurti savo nacionalinę valstybę !

— Tai yra „moskalius — ant peilių, o žydus — ant virvės“ ?

— Na, ne taip buikai, — išžeidžia Jegoras. — Ukrainoje turi būti ukrainietiška valdžia: versle, politikoje ir kultūroje turi dominuoti titulinė nacija. Visus korumpuotus reikia sušaudyti, oligarchų turtą — atiduoti tautai, o po to praveisti priverstinę ukrainizaciją. Rusams nepatiks? Na ir tegul p...na atgal į Rusiją! O nenorės — mes padėsime. Rusai — tai iš viso ne slava, o totoriai ir fino-ugrai. Patys geria, vartoja narkotikus, bet išvaizduoja save imperija ir nori mus įvaryti į savo „Taigos sąjungą“. Mes to neleisime! ...

— Gerai, atsikratysite jus rusų, o kas toliau?

Bet gi atsakymas į šį klausimą yra ne ukrainiečių istorijoje, o didžiarių ir Lenkijos istorijoje. A leksejaus Michailovičiaus valdymo laikais, kuomet Perejaslavskio Rada atidavė Ukrainą Maskvos įtakai, Rusijos stačiatikių bažnyčia ir Romanovų dinastija išnaikino Rusijoje kanklinę muzikinę kultūrą. Tai — sunkiausias nusikaltimas kurio nei Romanovai, nei Rusijos stačiatikių bažnyčia nenusiplaus, kadangi tautinė muzika tam tikru būdu surišta su liaudies geno-kodais. Ir maždaug nuo to laiko, kai Rusijoje sunaikino kankles, Ukrainoje prasideda bandūrinės muzikinės kultūros, kuri tampa pagrindu muzikiniame-leksiniame žanrui, pasivadinusiam „ДУМА“ (Goda): šis žanro pavadinimas unikalus, nes jam nėra analogų kitų tautų kultūrose. Tačiau, jeigu spręsti iš permanentinių mайдanų posttarybinėje Ukrainoje, šis potencialas — *teisingos (teisuoliškos) godos apie ateitį ir jos realizavimo kelius prie bandūros muzikos* — Ukraina nerealizavo ir kol kas nesiruošia to daryti. Nors tame yra objektyvus poreikis daugiatautės Rusiškos civilizacijos vystymuisi, o ne tik jos Ukrainos (pakraščio – red.). Vienintelė tokia šiolaikinė goda pateikta internete: <http://www.youtube.com/watch?v=isikFe9mWHg>.

Be to, didžiaalenkiška šliachta prieš išeinant Ukrainai į Rusiją žiūrėjo į ukrainiečius kaip į „bydlą“ (beveidė manipuliuojama minia) ir atitinkamai elgėsi — vykdė nepaklusnių sulenkinimo ir genocido politiką. Todėl jeigu prieš Perejaslavskio radą Ukrainoje būtų nugalėjusi prolenkiška partija, tai galimai, kad nūnai Lenkija nusitiestų nuo Baltijos jūros iki Juodosios, nei Ukrainos, nei ukrainiečių (nei, galimai, Lietuvos – red. past.) dabar nebūtų, ir nebūtų kam reikšti pretenzijas „bjauriems maskoliams“.

¹ Daugiatautė Ukrainos himno versija: http://www.youtube.com/watch?v=H_0eVcHEyC8.

Ukrainos himno atlikimas įvairiom kalbom — beveik visų TSRS tautų (čigonai, žydai, gruzinai, armėnai, rusai, totoriai, baltarusiai ir kt.) ir kelių užsienio (TSRS atžvilgiu) tautų (vengrai, rumunai, lenkai):

<http://www.youtube.com/watch?v=C3D8acwmLvo&list=PL0DC00D6A0B9D5607>.

Ir visi dainuoja, kad jie yra „kazokų genties“.

² 2014 m. vasario 23d. — Tarybų Sąjungos Kariuomenės ir Karinio laivyno diena: ne iš geriausių datų pagal savo pasekmes nacistiniam valstybiniam perversmui.

«Ihr kampf» prieš žmogiškumą

— O toliau mes eisime vaduoti mūsų žemes. Voronežo, Kursko, Belgorodo sritys ir Kubanė — visa tai ukrainietiškos teritorijos“¹

Jarošas („Dešiniojo sektoriaus“ lyderis) pareikalavo perduoti „Dešiniajam sektoriui“ „dalį ginklų ir karinės technikos, o taip pat keletą karinių mokymo centrų“.

Marionetinės provokiškos Ukrainos žemėlapis, nustatytas Bresto taikos sienose, 1918 m. spalio mėn. padėties, išleista Venoje.

„Istorikas Ivan Svamik laiko šį žemėlapi „originalių sensacingų dokumentų“, todėl kas tai pimas Ukrainos žemėlapis kaip valstybės, jame pirmąsyk buvo pažymėtos valstybės sienos.

Ukrainos žemėlapiai 1918 metų buvo tikslingai naikinami tarybiniais laikais ir už jų saugojimą galima buvo gauti iki 10 metų kalėjimo“. (<http://kievinfo.in/archives/1237.html>).

„Centrai, paaikšino Jarošas, reikalingi „Dešiniojo sektoriaus“ kovotojų kokybiškam paruošimui, todėl kad jiems teks dalyvauti Ukrainos teritorinio vientisumo užtikrinime“, pareiškė šaltinis Ukrainos kariniame departamente“².

Tai yra, Rusija (ir kitos pasaulio valstybės) privalo tai prižiūrėti šitą vystymąsi, kad neleisti atsirasti „Ukrainos reichui“, padarytam pagal „Vokietijos trečiojo reicho“ šablonus ir perėmusio jo globalią politinę programą.

2. Nacizmas prieš internacizmą: ar egzistuoja alternatyva dviems blogio rūšims?

**„Vienybė, — mūsų dienų orakulas pareiškė, —
Gali būti sulituota vien geležim ir krauju...“
Bet mes mėginsime ją sulituoti meile, —
O ten matysim, kas stipriau.**

F.I. Tiutčev, „Dvi vie nybės“.

Vakarai (Europa, JAV, Kanada) — yra valdomi žydiško-judėjiško biblinio internacizmo³, veikiančio prisidengiant buržuazinio liberalizmo ideologija. Dauguma posttarybinių valstybių TSRS teritorijoje savo kūrimosi eigoje taip pat pateko į šios internacizmo rūšies valdžią. Daugelis tautų (Europos, JAV,

¹ Žr. <http://varjag-2007.livejournal.com/5741148.html>.

Ir tai ne tušti žodžiai. „Tyrėjai iškėlė baudžiamąsias bylas po susijusios su įvykiais Ukrainoje Rusijos gubernatoriams grasinimų serijos, kovo 7 d. pareiškė oficialus RF TK atstovas Vladimir Markin, praneša RIA Naujėnos.

Taip, Voronežo sritys vadovui elektroninių paštu vienos iš Ukrainos dešiniai-radikalių organizacijų vardu buvo iškeltas reikalavimas „viešai pareikšti apie Rusijos prezidento krypties nepalaikymą“.

Be to, kaip buvo pranešama, laiško autoriai reikalavo prijungti Voronežo sritį prie Ukrainos. Analogiški grasinimai buvo pateikti Kursko, Briansko, Belgorodo sričių ir eilės kitų regionų vadovams.

„Nežiūrint į tokių reikalavimų absurdiškumą, beprasmškumą ir net gi galima pasakyti kvailybę, patys grasinimai suvokiamos visai realiai. Ryšium su to TK <...> ketina nustatyti asmenius, stovinčius už šių grasinimų, ir patrukti juos baudžiamojon atsakomybėn, suprantama, patikrinus jų protinę sveikatą“, — pažymėjo Markin“ (<http://www.zemo.avs.ru/news/51803/sk-rf-vozbydil-dela-posle-quotabsyrdnih-i-nelepihquot-ygroz-glavam-voronejskoi-kyrskoi-bryanskoi-i-belgorodskoi-oblastei.html>).

² <http://itar-tass.com/mezhdunarodnaya-panorama/1027941>.

³ Žr. TSRS VP darbą „Nacionalinių problemų sprendimas Visuomenės saugumo koncepcijos vagoje. (Apie „žmogaus žmogumi“ išnaudojimo sistemos likvidavimą daugiatautėje visuomenėje)“ (2012 m.). — Labai aktualu ir Ukrainai, ir Rusijai, ir Baltijos šalims...

Kanados, posttarybinių valstybių), švelniai tariant, „pavargo“ nuo liberalizmo, istorinio vystymosi eigoje pripažinusio savo neatsiejamomis sudedamosiomis dalimis:

- pidorasingą, griauančią dorovines nacionalinių (tautinių) kultūrų pamatas,
- *autsortingą, realizuojamą globaliu mastu*, kurio pasekmės — ekonominis genocidas, biologinis ir kultūrinis visuomenės degradavimas valstybėse:
 - kuriuose dėl jo vyksta deindustrializacija ir makroekonominių sistemų griūtis,
 - ir į kuriuos iš dar labiau problematiškų valstybių suteka liumpenas, ieškant darbo, darant savo įnašą į vietinių gyventojų nacionalinių (tautinių) kultūrų griovimą.

Tačiau visa tai — „politologijos subtilybės“, o daugeliui miesčionių buržuazinis liberalizmas (dėl biblinio projekto ypatumų — žmonių pavergimas prisidengiant Dievo vardu: numato globalios skolinės vergovinės sistemos pastatymą, bei visos planetos supirkimą su viskuo kas joje egzistuoja, remiantis rasine judėjų monopolija į tarptautinį (transnacionalinį) palūkininkavimą...) — ZOG: tai anglų kalbos abreviatūra reiškianti „sionistų okupacinę valdžią“ (Zionist Occupation Government¹), kadangi valstybės valdžios veidą, jos ideologus bei verslininkus virš-proporcingai (atsižvelgiant į žydiškos-judejiškos diasporos procentinę dalį gyventojų sudėtyje) atstovauja tam tikri asmenys². Atitinkamai akivaizdus miesčioniui savo okupuotos tėvynės reikalų pagerinimo receptas — ZOG likvidavimas, o taip pat ir jos nešėjų neutralizavimas ir likvidavimas — tiek esančių, tiek potencialių.

Iš čia ir ima savo pradžią vienas iš maidaunų lozungų — „*Paskandinsime visus žydus moskalių kraujyje!*“. Tai — ilgalaikė strategija, o taktika dabartiniu momentu pilnai leidžia ZOG atstovų prastūmimą į valdžią tam, kad išplėsti savo socialinę bazę visuomenėje ir sukaupti jėgų tolimesniam nacizmo realizavimui visu jo valstybiškai-politiniu mastu. Neturėkite per didelių vilčių: Ukrainos himnas programuoja būtent tokią įvykių seką («Запануем і ми, браття, у своїй сторони»).

Tuo tarpu globalinio liberal-buržuazinio internacizmo atstovams maidanas — tai savo globalios valdžios apsaugos priemonė, kadangi juos domina ne daugiatautės Ukrainos likimas, o *Ukraina* — *kaip teritorija*, kurioje galima dislokuoti raketas, priešraketines sistemas, aviaciją ir greitojo reagavimo sausumos kontingentą tam, kad daryti spaudimą Kremlui ir Berlynui (visų pirma), idant užblokuoti Eurazijos Sąjungos, nuo Ramiojo vandenino iki Atlanto, ir nuo Arkties iki Indijos vandenyno, bibliniam projektui alternatyvios globalizacijos pagrindu, atsiradimo bei vystymosi perspektyvą. *Atitinkamai postmaidaninis ukrainietiškas režimas iškarto atsiskė nuo realiojo šalies suvereniteto, išlinkęs pagal liberal-buržuazinę globalią ZOG, nuleidęs tuo Ukrainos gyventojus iki „patrankų mėsos“ arba „žolės karo lauke“ statuso*³.

Bet kadangi nepasitenkinimas buržuaziniu-liberaliu ZOG – reiškinys būdingas visoms šalims, tai Janukovyčiaus valdomos valstybės krachas, kuriam didžiausią įtaką turėjo nacistai-«zapadencai»,

¹ Rusiškas analogas — ЖОП: жидовское оккупационное правительство (žydiška okupacinė valdžia).

² Tačiau priešingai tam Vikipedija charakterizuoja ZOG žodžiais „išgalvota slaptoji draugija populiarioje sąmokslų teorijoje“

³ 2014-03-02 laikinai einantis Ukrainos prezidento pareigas „Turčinovas JAV, Vokietijos ir Lenkijos ambasadorių Ukrainoje akivaizdoje pasirašė preliminarį sutartį su TVF dėl finansinės pagalbos Ukrainai suteikimo, pagal kurią visa Ukrainos dujotiekio sistema nuo pagrindinės sutarties pasirašymo momento neatligintinai perduodama JAV kompanijos Chevron nuosavybėn, o taipogi Mariupolio Zaporožės, Dnepropetrovsko metalurginių kombinatų savininkai privalo perduoti 50% savo kompanijų akcijų vokiškos kompanijos Ruhr nuosavybėn, Donbaso anglies kasyklos taip pat perduodamos kompanijos Ruhr suomiškai dukterinei kompanijai! Be politinių reikalavimų pasirašytame dokumente yra punktas dėl teritorijų prie Charkovo suteikimo blokui NATO amerikietiškos priešraketinės gynybos sistemos dislokavimui, bei amerikietiška naikintuvų aviacijai PRG objektų saugojimui!“

(http://atnews.org/news/turchinov_otdal_gazotransportnuju_sistemu_ukrainy_amerikanskoj_kompanii_chevron/2014-03-04-13225).

Tačiau kadangi postmaidaninis režimas Ukrainoje yra juridiškai nelegitimus ir apsidėgė provokacinėmis beginklių žmonių žudynėmis, ši sutartis juridiškai nieko verta. Užduotis tame, kad neleisti jai įgauti legitimumą de-fakto, kuris tam tikram laikotarpiui (iki eilinio valstybingumo žlugimo) suteiks jai legitimumą de-jure. Jo valdžia nėra sakralinė.

Tuo pačiu pažymime, kad pavardė Turčinov rodo į tai, kad tarp jo protėvių buvo turkų, dėl ko Turčinov, kaip Ukrainos valstybės galva yra nelegitimus žiūrint ir iš ukrainietiško nacistų pusės. T.y. jo vadovaujamo režimo galia — ničniekas, ir gali būti paaukuota eiliniam maidanui.

«Ihr kampf» prieš žmogiškumą

paskatino kitų šalių nacistus ir nacionalistus (įskaitant ir Rusijos) griauti kiekvienos tų šalių valstybingumą, pavaldų liberaliai-buržuaziniam ZOG.

Tokia įvykių seka, visų pirma tokiose šalyse, kaip Vokietija ir Rusija, pilnai tenkina globalaus liberaliojo-buržuazinio internacizmo šeimininkus ir vadovus:

- Neonacinis perversmas Vokietijoje faktiškai sunaikintų Europos Sąjungos vystymosi perspektyvas ir Eurazijos Sąjungos¹ susikūrimą aukščiau pateiktame pavidale.
- O didžiarusų nacinis maidanas Maskvoje sėkmės atveju įgyvendintų staigų (istoriniais masteliais) Rusijos Federacijos padalijimą į daugybę smulkių tautinių valstybėlių kurių pagrindinis tikslas būtų aprūpinti:
 - į atitinkamus dabartinės Rusijos regionus tiesų ir pigų TNK patekimą prie gamtinių resursų, bei gamybinio potencialo.
 - jos teritorijos panaudojimas kariniais tikslais Japonijos ir Kinijos² spaudimui.

Todėl JAV-oms maidanas ir jo pasekmės, kurios nėra išskirtinai vidinis Ukrainos reikalas, - negali būti kritikuojamas:

„Obama išleido įsakymą³, pagal kurį galima uždrausti įvažiavimą į JAV (ir „užblokuoti“ nuosavybę) kiekvienam, kas „tiesiogiai, ar netiesiogiai susijęs su trukdymu vyksti demokratiniais procesams Ukrainoje“ — akivaizdu, kad Kijevo režimo kritiką arba Rusijos veiksmų palaikymą galima būtų tokiais pavadinti“⁴.

Tokiam pat globaliam pronaciniam įvykių eigos scenarijui dirba ir Rusijos liberalai — „baltajuostinė“ pelkinė opozicija: Navalnas, Kasparovas, „Pussy Riot - pasiutusios kepuraitės“ ir panašios politinės prostitutės.

Atitinkamai kyla klausimas apie alternatyvas tokiai įvykių eigai, juolab kad posttarybinė rusiškoji valstybės valdžia, *paverpta buržuazinio liberalizmo ideologijos, kenčianti nuo politinės silpnaprotystės ir tikėjimo beidėjiškumu politikoje. (žr. 13.2 Rusijos Federacijos konstitucija), atsirandančiu iš įvairiapusio polinkio piktnaudžiauti valdžia su tikslu praturtėti ir patenkinti parazitini-vartojimą, visada pasiruošusi išdo grobstymui, nepakeliamų mokesčių įvedimui ir neparankių bei nepaklusnių verslo papjovimui* - pati visuomenėje sukuria ir didina protesto potencialą, kuris gali būti aktyvuotas ir realizuotas išorės kuratorių ir lėlininkų, kuomet jis pribręs. Nacistai-nedidžiarusai, nacionalinių Rusijos tautų kultūros formavimosi regionuose, papiktinti tokio pobūdžio engimu iš Federalinės valdžios pusės ir nepasiziymintys politiniu toliaregiškumu (antraip jie nebūtų nacistais), su malonumu palaikys tokio pobūdžio scenarijų.

¹ Pradžiai būtų naudinga Vokietiją pakviesti į Muitų sąjungą, pažymėjus politines perspektyvas, Vokietijos vidaus ir užsienio politinių problemų sprendimą. Ir nors šiandien daugeliui tai pasirodys fantastika šiandien, bet rytoj, po to kai susitikimas «NATO - Rusija» ne įvyks, įstojimo į Muitų sąjungą projektas kaip prologas Euruazijos Sąjungai bus paklausus daugelyje Europos valstybių.

² Atitinkamai, jei Rusijos valstybingumas daleis tokia įvykių seka, tai KLR (Kinijos Liaudies Respublika) bus priversta vykdyti grėsmių savo saugumui profilaktiką ir bevaldystės federaliniame lygmenyje ir vietinės valdžios paralyžiaus sąlygomis, okupuos tiek dabartinės RF teritorijos, kiek tik sugebės – iki paties Uralo.

Suprantama, kad JAV bus nepatenkintos tokia įvykių seka, bet jiems derėtų žinoti, kad KLR išsprendė (arba arti išsprendimo) tokios karinės-techninės užduoties, kaip pataikymas judančiam lėktuvnešiui į pakilimo tako denį su tolimo spindulio veikimo automatiškai nusitaikančia balistinės raketos galvute. 60 tokių raketų (po 5 kiekvienam iš amerikietiškujų lėktuvnešių su nekuria atsarga: JAV turi 11 lėktuvnešių) – tai gerokai pigiau valstybei turint strateginės paskirties raketas, negu nuosavo alternatyvaus lėktuvnešių laivyno statyba, potencialiam prieš ininkui prilygstančio jėga arba netgi aplenkiančio (paskutinis amerikiečių lėktuvnešis «Džeraldas Fordas» kainavo 14 milijardų dolerių – tai tik laivas: be lėktuvų ir lydinčių, bei aprūpinimo laivų).

³ Šito originalas «Executive Order» (pistatyminio akto, potvarkis) Baltųjų rūmų nuoroda: <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2014/03/06/executive-order-locking-property-certain-persons-contributing-situation>.

⁴ <http://aftershock-1.livejournal.com/1751353.html>.

⁵ Tokios posttarybinės Rusijos savybės – viena iš priežasčių, kad Sąjunginė Rusijos ir Baltarusijos valstybė nuo 1996 m. daugiau nei 10 metų laikotarpyje egzistuoja tik ant popieriaus ir politikų deklaracijose apie jos sukūrimą. Baltarusiškas verslas ir valstybinis sektorius nuolat susiduria su bandymais «papjauti» daugelyje bendrų projektų, prisidengus bendradarbiavimu, inicijuojama Rusijos pusės. Žr. A. G. Lukašenkos pasirodymus per YouTube, taip kad žinant rusiškąją politinę ir juridinę praktiką RF, nėra pagrindo juo netikėti.

Esančio valstybės valdymo režimo *status quo* išsaugojimas Rusijos Federacijoje problemos neišsprendžia, kadangi vykdyti profilaktiką ir jėga užgniaužti mitingą galima tik Bolotnoje Maskvoje, bei kokį nors jo analogą Sankt-Peterburge. Bet jei visuomenėje protesto potencialas pribręs iki to, kad Bolotnojos mitingas aktyvuos savo analogus RF subjektų centruose, tai prie visokeriopo pastarųjų „elitų“ pasirengimo pasiduoti ir išduoti – profilaktika ir užgniaužimas jėga mitingus ir jų pasekmes sinchroniškai ir visuotinai nepavyks. **Vidinės politinės RF situacijos pribrendimas iki tokio lygio, palaikant *status quo* valstybingumo funkcionavime – laiko klausimas.** CŽV ir Valstybės departamentas tatau suvokia (skirtingai nei Valstybinė RF Dūma, bei dauguma valdininkų) ir pilnai gali palaukti.

Imperinio projekto „Maskva — trečioji Roma“ atgaivinimas. Jis numato daugiataučio valdančiojo „elito“ ir jam pavaldžios daugiatautės prastuomenės egzistavimą. Jo ideologiniu apvalkalu gali būti tradicinė stačiatikybė (pravoslavije), globojanti kitas tradicines Rusijos konfesijas. Projektas „Maskva — trečioji Roma“ valdančiajam „elitui“ paveda atidirbti ir įgyvendinti tokią politiką, kuri palaikytų tokį daugiatautį minios-„elitarizmą“, ir imperijos ribų išplėtimą, pagal galimybes, su tolimesniu, prijungiamų prie imperijos teritorijų, nacionalinių „elitų“ ir prastuomenės integravimu į imperijos socialinę struktūrą. Šitame projekte nesprendžiama ir negali būti išspręsta veiksnus „elito“ atsinaujinimo problema, t.y. jo apsauga nuo degradacijos kartų kaitoje¹. Jeigu CŽV ir Valstybės departamentas to nežino, tai šitas yra žinoma jų kuratoriams nuo „pasaulio užkulisių“, kurie pilnai gali palaukti, kada šis „elito“ degradavimo procesas atves „Trečiąją Romą“ į pražūtį. T.y. imperinis projektas „Maskva — trečioji Roma“ taip pat neišsprendžia rusiško maidano profilaktikos problemos su iš to sekančiu Rusijos padalijimu. Be to nėra kadru korpuso, turinčio būtinas žinias ir sugebėjimus, bei užsispyrimą tam, kad pradėti šitą projektą ir suteikti jam pastovumą bent jau vienos kartos aktyvaus gyvenimo laikotarpiui.

Dar vienas projektas — taip vadinamas „Ruso-imperinis“. Jis suponuoja, kad rusai — tai tik išskirtinai etniniai velikorosai (didžiarusai), kad išskirtinai jie — valstybę sudaranti tauta, o visos kitos tautos — „jaunesnieji broliai“, kurių atstovai neturi kištis į bendrus valstybės valdymo klausimus be velikorosų (didžiarusų) etninės „elitos“ kvietimo, bet turi gyventi pavaldume valstybės, kurioje valdantysis „elitas“ praktiškai visiškai — etniniai velikorosai. Ideologinį apvalkalą jam ketina sukurti vedinių mokymų šalininkai. Visgi tokio projekto inicializacijai, kai rašė V.S. Vysockis (B.C. Высоккий), „išties pašėlusių mažoka...“. Be to, jo inicializacijos procesas velikorosų (didžiarusų) nacistų neišvengiamai išprovokuos „kitataučius“ nacistus aktyvumui su tikslu realizuoti jų atsiskyrimo Rusijos projektus. Tai yra, šitas projektas iš pat pradžių gali būti palaikytas CŽV ar Valstybės departamento, kadangi veda link RF (Rusijos Federacijos) suskaldymo ir jos suskaldytų dalių pavergimo istoriškai trumpu laiku. Ir maža to, CŽV ir Valstybės departamentas stumtelės būtent link jo įgyvendinimo, o liberalai — „antifašistai“ visus įtikinės, kad būtent jis ir įgyvendinamas Rusijoje.

ATEITIJE KARTUVĖS, VOVA !

To patvirtinimui pateiksime vieną iš demotyvatorių, jau apščiau pasirodžiusių (internetiniame) tinkle šia tema. Žr. žemiau: jo pagrindu yra kadras iš filmo 1940m. „Didysis diktatorius“ — diktatorių Adenoidą Hinkelį vaidina — Čarlis Čaplinas. Filmo siužetas perpasakotas Wikipedijoje, o žiūrėti patį filmą gan ilga ir nuobodu. Atkreipkite dėmesį ant stalo pas „diktatorių“ su V.V. Putino galva stovi J.V.Stalino biustas: liberal-buržuinams bolševizmas, įsmeninamas J.V.Stalino, — priešas kietesnis už hitlerinį nacizmą, o bolševizmo ir fašizmo sulyginimas — viena iš liberal-buržuinų fašizmo gynybos priemonių nuo bolševizmo.

Jo perspektyvos apsunkinamos tuo pačiu faktoriumi, apie kurį jau kalbėta: valstybingumo kūrimas ir efektyvios politikos įgyvendinimas reikalauja objektyvių žmonių visuomenės būties dėsningumą

¹ Šita problematika išdėstyta darbe „VP TSRS «Sodas» auga pats?..» skyriuje 3 „Kodėl Rusija netaps Amerika» (2009 r.)“.

supratimo visų šešių kategorijų jų tarpusavio santykių, bet tai kaip tik tai, kas neįeina į visų rūšių nacionalistų ir nacistų interesų ratą, kas pasmerkia juos realiai bevaldytei, t.y. paverčia jų režimus marionetinėmis. KLR (Kinijos Liaudies Respublika) prie Rusijos sugriovimo ir pagal šį projektą irgi neliks nedalyvaudama, kadangi tai — realus pavojus civilizaciniams Kinijos vystymosi interesams.

Faktiškai analogiško projekto darbingumas po buržuazinio-liberalizmo projekto priedanga testuojamas Ukrainoje: ten „tikrųjų etninių didžiariusių“ vaidmuo patikėtas „zapadencams“.

Nuo imperinio projekto „Maskva — trečioji Roma“ (jo įgyvendinimo atveju be šalies sugriovimo, kas būtų politiniu stebuklu) jis skiriasi tik imperinio „elito“ formavimo principais, ir taip pat nesprendžia „elito“ apsaugojimo nuo degradavimo problemos kartu kaitoje. Be to kiekvienoje valstybės tarnyboje jų įgaliotas „fureris“ pats spęs, kas iš jo darbui būtinų specialistų-žydų — yra žydai, o kas — tikrasis didžiariusis, kaip tai buvo trečiajame reiche (o jeigu kartais kurį nors iš netinkamų tikrųjų etninių didžiariusių priskirtų žydams su visomis iš šito fakto išplaukiančiomis aplinkybėmis, — nevalia užsigauti).

Vienintelė darbinga alternatyva visoms šitoms biblinio projekto prastūmimo įvairovėms Dievo vardu yra Visuomenės saugumo koncepcija ir politikos, aprašytos TSRS VP darbuose realizavimas (o būtent „Nacionalinių problemų sprendimas Visuomenės saugumo koncepcijos vagoje. (Apie „žmogaus žmogumi“ išnaudojimo sistemos likvidavimą daugiatautėje visuomenėje)“) vis uomenės jėgomis ir dabar veikiančio valstybingumo, kurį būtina ne nuversti, o pertvarkyti — nukreipiant ir palaikant jo darbą į laisvą visų žmonių vystymąsi ir gyvenimą besikeičiančiose kartose, nepriklausomai nuo jų kilmės.

Gyvenimo sąrangos kopijavimas Rusijoje pagal JAV lekalus buržuazinio liberalizmo ideologijos pagrindu negali būti alternatyva Rusijos suskaldymo scenarijams dėl dviejų priežasčių:

- Jis — pagrindinis globalinių biosferos-ekologinių, socialinių-ekonominių ir bendrakultūrinių problemų generatorius;
- to pasekmė — „pasaulinis užkulisis“ pasmerkė buržuazinį liberalizmą išnaikinimui ir pakeitimui koku nors „nacional-socializmu“ (todėl Ku-Klaks-Klanas JAV-ose iš „pasaulinio užkulisio“ gavo leidimą medžioti karinę vadovybę, policijos vadovybes ir juodaodžius politikus — pradžia¹...)

Be to, tėvyniniai liberalai parodė savo visišką neveiknumą visu potarybiniu laikotarpiu, kada jiems priklausė nedalomas priėjimas prie masinių informacijos priemonių. Šituo jie save visiškai diskreditavo Rusijos tautų akyse. *Ir šitas rezultatas negrįžtamas.*

Sugrįžimas prie Marksizmo — negali būti alternatyva kaip dėl sisteminių ydų, pasmerkiančių jį nedarbingumui² (todėl „pasaulinis užkulisis“ atidavė pirmenybę konvergencijos³ teorijai, kaip nacional-socializmo realizacijos priemonei visur⁴), taip pat ir dėl to, kad jo autoritetas buvo palaužtas TSRS ir kitų marksistinių-pseudo-socialistinių valstybių griuvimu.

¹ Kokia dar etninė ir religinė grupė gali atsidurti proskipciniuose (juodosiose) Ku-Klaks-Klano sąrašose? — atspėkite patys.

² Apie marksizmo ydas, pasmerkiančių jį nedarbingumui pareikštu tikslų atžvilgių, žr. VP TSRS darbus «Trumpas kursas...» ir «Fordas ir Stalinas: apie tai, kaip gyventi žmogiskai».

³ Apie konvergencijos teoriją žr. VP TSRS darbe «“Sodas” auga pats?..» 4.2 skyrius «Teorija, praktika ir „konvergencijos“ perspektyvos».

Apie „pasaulinės užkulisės“ orientaciją į konvergenciją kiek kitais žodžiais pasisakė G.Kissingeris: „Suvokti Ukrainą kaip Vakarų ir Rytų konfrontacijos elementą — reiškia **perbraukti Rusijos ir Vakarų integracijos perspektyvas į sistemą, kuri sudaryta bendradarbiavimo pagrinde** (cituojant paryškinta mumis). Buvusio JAV valstybės sekretoriaus žodžiais, Putino demonizacija Vakarams — tai ne politika, bet alibi, pateisiantis nekompetentingumą“ (http://radiovesti.ru/article/show/article_id/129504) — T.y. tai — konkreti „predjava“ (iššūkis) Obamai ir jo administracijai nuo „pasaulinės užkulisės“.

⁴ Minios manipuliavimo technologijų sulyginimas vyksta KLDK, kuriuos režimas niekuomet viešojoje politikoje nevadinamas „nacional-socialistinių“, nes terminas „nacional-socializmas“, suteistas ir diskredituotas trečiojo reicho politines praktikos.

„Apie dabartinį momentą“ № 1 (112), kovas 2014 metų

Taigi, „šaltajame kare“ įvyko persilaužymas. Valstybinis perversmas Ukrainoje pasitarnavo Pasaulio pertvarkymo katalizatoriumi ir politikos apsivalymui nuo veidmainystės ir intrigavimo...

TSRS Vidinis Prediktorius,
2014 m. kovo 5-7 d.d.

Kolektyvinis vertimas
2015 m sausio 19 d.